

Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Žalm 118, 1

Možno číst: Skutky sv. apoštolů 2, 1- 18

Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů. Zacharijáš 4, 6

Chci říci: Žijte z moci Božího Ducha, a nepodlehnete tomu, k čemu vás táhne vaše přirozenost. Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu, a Boží Duch proti nim. Jde tu o naprostý protiklad, takže děláte to, co dělat nechcete. Dáte-li se však vést Božím Duchem, nejste už pod zákonem. Skutky lidské svévole jsou zřejmé: necudnost, nečistota, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoly, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci. Řekl jsem už dříve a říkám znovu, že ti, kteří takové věci dělají, nebudou mít podíl na království Božím. Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací. Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony. Jsme-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. Nehledejme prázdnou slávu, nebuďme jeden k druhému vyzývaví, nezávidme jeden druhému. Galatským 5, 16-25

Prak

Snad každý kluk měl v dětství prak. Základem byla dobrá vidlička vyříznutá z větví. Nic nemohlo nahradit leteckou gumu, kterou jsme pečlivě vázali k lůžku i k vidličkám. Do lůžka se vkládal žalud, kámen či kovová kulička. Na každý pád šlo o zbraň. A jen Pán Bůh nás chránil, že jsme si nic zlého neudělali. Zkoušeli jsme samozřejmě vyrábět ještě jiné zbraně, například kuši z ramínka, která střílela nejprve špejle. Pak dokonalejší nástroje. Vždy šlo o jednoduchou konstrukci, která počítala se dvěma silami. Jedna tu zbraň napínala, jiná jí odporovala. Kdyby nebylo té, která prak napínala, nebylo by té, která by kámen vymrštila.

V našem světě stejně probíhají i jiné věci. Musí být někdo, kdo nás napne, abychom se k něčemu vzpružili. Tak působí učitelé, rodiče, termíny, státní orgány. A je to tak dobře, patří to k tomuto světu od té doby, co člověk opustil ráj, kde vše šlo jedním směrem a nebylo třeba žádné provokace, nebylo bolesti a násilí. Nebýt tohoto napětí, k ničemu bychom se nedostali. Potřebujeme to.

Dokonce tak Pán Bůh zařídil i náš duchovní svět. Jde v něm o naprostý protiklad. Touhy lidské přirozenosti směřují proti Duchu Božímu a Duch Boží proti nim. Jsme natahováni všelijakými vášněmi a sklony, které však nikdy nemohou přemoci Ducha svatého, který je dokonale pružný a je-li natahován, pak se dozajista smrští. A protože je veden dobrým okem, tak s námi někam míří a pružností svého ducha zasáhne to, co chce.

„Pochopili jsme dobře?“ ptáte se... „Ona síla lidských sklonů tu musí být? Nemohli bychom být napnuti Božím Duchem a také se jím smrstit?“ Jistě, tak nějak to bude v nebesích, v tom novém světě, na který čekáme. I když přesně ten nebeský mechanismus odhadnout nelze. Tady je to přirozené a zdravé. Ekonom Ondřej Jonáš v rozhovoru pro HN (22. 5. 2009) řekl, že *hamižnost je přirozená stejně jako touha*. A mluvil o ekonomických pravidlech, výzkumu a finančních produktech, které ve špatných rukou významně rozběhly světovou ekonomickou krizi. Tady to také je a bude prostě tak, že budou o naše životy soupeřit lidské sklony silou a mocí, přičemž vždycky prohrají. Mají silného soupeře, který jim dokonale zkřížil dráhu a omezil jejich dosah. Ježíš Kristus je ukřižován a my s ním. To jsou meze, to je krajní mez, jeho přibité roztažené ruce. Míra, za kterou už žádné lidské sklony a ani žádná ďábelská lest nemůže. To je ten život, to je ta věčná pružnost Ducha, kterou jsme dostali.

Prak však nebyl nikdy vším, co naše klukoviny k úspěchu potřebovaly. Potřebovali jsme cit, odhad,

trpělivost, sílu a soustředění rozumu. Pak jsme zasáhli. (To všechno nás mimo jiné také udrželo naživu a dodnes drží všechny, kdo zacházejí se zbraní.) Jinými slovy: naše života potřebují také vedení Ducha svatého, nejen jeho pružnost a životodárnou sílu.

Apoštol Pavel nikomu nezpochybňoval život z Ducha svatého. Když čteme pozorně dopisy, které psal těm, co uvěřili, vždy je utvrzoval a povzbuzoval s jistotou, že jim byl dán Duch svatý. Stejně tak potřebujeme povzbuzení do našich lidských zmatků, a to především těch vnitřních (které se dějí v nás a přesto je nemůžeme okřiknout a zastavit) a pak i vnějších (které už vůbec nemůžeme okřiknout, natož zastavit)! Náš život s Kristem je z Ducha. A když už jsme živi Duchem, pak se také nechme Duchem řídit. Když už je tu ta neuvěřitelná pružnost našeho života, vždyť: co všechno jsme už přestáli! Pak se čeká jen na výsledek; na to, jaký to všechno naše živobytí bude mít cíl.

A tady je místo pro popis cílů, které zasahuje lidská svévole a cílů, které zasahuje strategická rozvážnost Ducha svatého!

Lidská svévole nás tlačí a napíná s cílem zmařit strhat, přetáhnout Ducha a přinést *skutky* těla *necudnost, nečistotu, bezuzdnost, modlářství, čarodějství, rozbroje, hádky, žárlivost, vášeň, podlost, rozpory, rozkoľy, závist, opilství, nestřídmost a podobné věci*. Tak, jako jsou zteřelé svaly a kůže narkomana a alkoholika, tak by lidská svévole chtěla mít i naše životy a v nich Ducha svatého přetaženého, vyždímaného, vyšisovaného a prázdného bez schopnosti reakce.

Kdežto cíle Ducha svatého jsou přesné a znovu a znovu zasažitelné. Jsou vepředu, jsou tajnými sny každého, včetně všech dekadentů. Je to *láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání*. Biblický text je tu překvapivě nazve *ovocem*, tedy něčím, co zraje, co má v sobě semena a v nich plodivou sílu. I když hnije, je tu naděje. Neznám ovoce bez pecek, bez semen! V ovoci, které přichází zas a zas, je naděje.

A co si odnést? Nedivme se, že naše tělo žádá, vymýšlí, bojuje. Nedivme se síle a moci, která bojuje proti Duchu v nás. Spíše s tím počítejme! Je to projev pozemského zdraví. Vděčně chvalme Pána Boha za život z Ducha svatého. Máme Ducha, nikoli „měli bychom mít“! Ale máme! Jsme jím živi!

V tom napětí, které prožíváme, předejme Duchu svatému řízení našeho života. Nechme jej mířit, nechme jej bojovat. A radujme se, pokud v nás a v našich dětech teprve začíná zrát. Byť jenom trochu, jenom maličko. Samotnému Pánu Ježíši by bývalo na fíku vidět nezralé fíky na stromech, které po květu sotva nasadily na plod. Nechceme toho moc najednou?